

Lučka Počkaj, Damjan Trbovc in Bojan Umek v Govoricah (Jaka Babnik)

S smehom nad bolečino in žalost

Komedija je lahko obrambni mehanizem pred nesrečo in žalostjo v življenju, ugotavljajo v SLG Celje pred drugo premiero

METKA PIRC

S hitrim tempom so novo gledališko sezono začeli v SLG Celje, kjer so minuli petek premierno uprizorili dramo Krči. Z manjšega prizorišča na Odru pod odrom so se včeraj s premiero farse Govorice preselili na veliki oder, že čez dva tedna pa napovedujejo naslednjo premiero, tokrat komedijo Zbrana dela Williama Shakespeara.

Avtor Govoric, ameriški komediograf Neil Simon, si je zelo želel, da bi publiko spravil v tako močan smeh, da bi od smeha padali na tla ali celo v nezavest. Mož se je tudi sam pogosto tako naglas smejal in cvilil, da so ga vrgli iz kina. Pisal je igre, ki naj bi s smehom zdravile bolečino in žalost. Ne preseneča torej odločitev SLG Celje, da eno njegovih del postavi na oder. To je prva slovenska uprizoritev teksta, ki je v tujini doživel na stotine uprizoritev in ponovitev. Bržkone je pričakovati, da bodo Govorice tudi tista predstava domačega ansambla, s katero se bodo v SLG Celje potegovali za uvrstitev na pri-

hodnje dneve komedije. "Želeli smo uprizoriti uspešnico, torej predstavo, ki jo bodo ljudje radi gledali, hkrati smo iskali tekst, ki v Sloveniji še ni bil uprizorjen. Več je razlogov za Govorice, obenem se je treba zavedati, da je komedija širok pojem in zajema vse, od bulvarke do groteske, politične komedije in farse," razlaga upravnica SLG Celje **Tina Kosi**. Govorice so prva farsa Neila Simona, z njenim "peklenjskim mehanizmom", kot ga imenuje, se je spopadel režiser **Jaka Andrej Vojevec**, ki je v Celju že režiral uspešno otroško predstavo Pikica in Tonček. "Govorice so zanimive zaradi spoja konverzacijske komedije in forme, ki jo prinaša farsa. Zgodba v predstavi je zapletena, hkrati jo je bilo treba povezati tako, da je ostala glavna nit zelo jasna," pojasnjuje Vojevec.

Avtor Simon je eden najbolj plodnih in uspešnih ameriških komediografov, čeprav mu kritika ni bila najbolj naklonjena in mu je očitala komercialno uspešnost. Je velik ljubljenec ameriške publike, ki želi predvsem zabavati, zato na dober odziv pri publiku računajo tudi v SLG Celje. Farsa govori o zabavi ob deseti obletnici zakona newyorškega podžupana, ki v svojo razkošno vilo v newyorškem predmestju povabi štiri ugledne pare. Ob prihodu ugotovijo, da je gostiteljica izginila neznanu kam, podžupan pa se je ustrelil v ušesno mečico in ves omotičen pod vplivom tablet leži

v svoji spalnici. Ker gre za ugledne in premožne meščane, je nujno, da informacije o dogodkih ne pricurrljajo v javnost, zato si pari izmišljujejo zgodbe, čeprav se jim še sanja ne, kaj se je v resnici zgodilo. In tudi to je značilnost predstave Govorice, da resne življenjske trenutke prikaže s komične strani. "Simon je življenje dojemal kot komično in resno in tako naj bo gledališče, ki je odsev življenja," razlaga dramaturginja **Tatjana Doma**.

V vrtincu farse so se morali znajti tudi igralci celjskega gledališkega ansambla. "Edini rezultat, ki ga lahko dokažem po vseh teh vajah, je, da sem shujšal za dva kilograma," se na račun dinamike predstave pošali eden izmed desetih igralcev, ki sodelujejo v predstavi, **Damjan M. Trbovc**. O sladkem času za igralce, ki pride, ko dvorano napolnijo gledalci, pripoveduje **Manca Ogorevc**: "Sedaj bo naše delo dobilo svoj smisel in sporočilo. Dve zahtevni nalogi sta v tej farsii čakali igralca, držati je bilo treba režiserjevo pot predstave, vsaka napaka ali zamuda posameznega igralca se v predstavi pozna, zato je treba natančno slediti dogajanju. Po drugi strani režija dopušča igralcu veliko svobode, da lahko sam oblikuje svoj lik in občinstvu sporoči, kaj v tem liku vidi." K že povedanemu pritegne tudi igralka **Lučka Počkaj**, ki pove, da so se včasih tudi sami igralci na zasebnem nivoju znašli med govoricami.